

Δραματική παραφορά
 του Φασουλῆ τοῦ φουκαρά.

καρμανιόλα στήνεται, ἡ καρμανιόλα σφάζει,
 καρμανιόλα περτατεῖ κι' ὁ κόσμος κάνει χάξι.
 βλέπω κατακόκκινη ἀνάμεσα 'στ' ἀσκέρι
 ἐκεῖνο τὸ θεόρατο καὶ φοβερὸ μαχαίρι
 'Ἡλί λα μὰ σα βαχθ' ἀνὶ εὐθὺς ἀναφωνῶ,
 ἢ ἡ φωνὴ 'στὰ χεῖλῃ μου, τὰ λόγια λησμονῶ.

μὲ πῶς εἰς θάνατον κι' ἐμὲ καταδικάζουν
 τρέχουν κάρα κι' ἀμαξαὶ πολλαὶ ἀπὸ ρυτῆρος,
 τὰ πλήθη ἐξαλλὰ 'στὸν δῆμιον φωνάζουν:
 ὄφτον τὸν ἀφιλότιμον ἱππότην τοῦ Σωτήρος.»
 ἢ ὁ φρικώδης δῆμιος τὸν σβέγκο μου χραπώνει
 ἐπάνω 'στὸ σανίδωμα τὸ τέρας μὲ ξαπλόνει.

μὲ φόρα τὸ σχοινὶ κι' ἡ φοβερὴ μαχαίρα
 κόβει τὸ κεφάλι μου ἀμέσως πέρι πέρα
 ἐκεῖνο μὲς 'στὰ αἷματα λιχτριμιστὸ σπαράξ
 ἐπάνω 'στὸ σανίδωμα τῆς μαύρης λαμοσύμου
 μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν καὶ τρέμουσαν φωνάζει
 τὴν κομμένη κεφαλὴ τοῦ Γιάγκου τοῦ Προδοῦμου.

Ἄν θέλετε, ὦ ἄνθρωποι, νὰ λείψουνε ἀλήθεια
 οἱ κόνοι σας, τὰ πάθη σας, τὰ βάσανά σας ὅλα,
 αὐτὰ τὰ παληκαύκαλα, τὰ ξεροκολοκύθια,
 ἐλάτε νὰ τὰ κόψετε σ' αὐτὴ τὴν καρμανιόλα.
 Καὶ πρὶν εἰς θάνατον καὶ σεῖς νὰ καταδικασθῆτε,
 ἐλάτ' ἐδῶ μονάχοι σας ν' ἀποκεφαλίσθῃτε.

Ἄντι νὰ βασανίζεσθε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
 κι' εἰς πέλαγος νὰ χάνεσθε δυστυχῶν παντοίων,
 ἄς πάη πρὶν 'στὸ διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα
 αὐτὸ τὸ παληκαύκαλο, τὸ περιττὸν φορτίον.
 Βγάλτε ἀπὸ 'πάνω σας τὸ ξεροκέφαλό σας
 κι' αὐτὸ νὰ εἰσθε βέβαιοι πῶς εἶναι γιὰ καλὸ σας.

Πῶς ἤθελα νὰ σᾶς ἰδῶ χωρὶς κεφάλια γύρω
 κι' ἐγὼ τὴν ἀνθρωπότητα ἐξ ὕψους νὰ οἰκτείρω.
 Ἄς ἦταν νὰ σᾶς τάκοβα ὡς εἶδος πορτοκάλια...
 Θὶ ἦτον ἀριστούργημα... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!..
 σὲ μερικοὺς θὰ ἔβαζα γαϊδουρινὰ κεφάλια
 κι' εἰς ἄλλους πάλι βωδινὰ καὶ κάποτε τραγίσια.

Γιατί παντού και μάλιστα σ' αυτόν έδω τον τόπον
να ζούν γαϊδάροι άρκειοί με κεφαλές ανθρώπων;
Γιατί κεφάλια βωδινά να μη φορούν καμπόσοι;
γιατί δέ άνθρωποι πολλοί με λογική και γνώσι
την ανθρωπιά των προσπαθούν πολύ συχνά να κρύβουν
και ταπεινώς ένώπιον γαϊδουρανθρώπων σκύβουν;

Γιατί κανείς ουδέποτε δέν εμπορεί να βάλη
τό πρόπον και κατάλληλον σέ μερικούς κεφάλι;
γιατί και τὰ κεφάλια μας δέν γίνονται καινούρια;
γιατί να ζούν οι άνθρωποι μαζί με τὰ γαϊδούρια
και δέν μπορεί κανείς να πῆ σ'αυτό τό νταβατούρι
ποιός είναι άνθρωπος σωστός και ποιός σωστό γαϊδούρι;

Μακράν, άχρεία κεφαλή, από του σώματός μου,
για σένα είμαι δυστυχής 'στο πέλαγος του κόσμου.
Σὺ με ώθεις να σκέπτομαι συχνάκις την Ελλάδα
κι' εἶσθ' ὅτε τό περίσσευμα κι' αυτήν την Μανωλάδα
κι' ή μία σκέψις έπειτα γεννᾷ εὐθύς την άλλη,
ὡς πού με σκέψεις γίνεται κουρκοῦτι τό κεφάλι.

Μακράν άχρεία κεφαλή και γίνε δὸ κομμάτι,
μακράν και σείς, ὡ φλογερά και πυρωμένα μάτια,
ὅπου άπλήστως βλέπετε του γείτονος τό χρῆμα,
τό στρέμμα, την παιδίσκην του και κάθε άλλο κτήμα,
πού κάνετε και των Ρωμηῶν τό γένος να σουφρώνη.
Ἄν και ποτέ δέν έμαθε τὰ χέρια του ν' άπλώνη.

Μακράν, αυτιά μου δύστυνα, ὅπου άκούτε τόσα
ἀπό του κάθε μασκαρά την τροχισμένη γλώσσα.
Μακράν, ὡ μύτη ρουπαρά, πού σε κτυπᾷ ή βρωμα
και δ,τι άλλο φύεται 'στων Ἀθηνῶν τό χῶμα,
ὅπου μυρίζεις κάθε τί πολύτιμον σκουπίδι
και τάποφόρια τὰ γνωστά του τρυφερού Λεβίδη.

Μακράν και σύ, ὡ στόμα μου, πού τρώγεις δ,τι λάχνη
και ἄνω κάτω κάποτε μου φέρνεις τό στομάχι
κι' αρχίζουν τὰ κοψίματα και ή εύκοιλότης,
ἄν κι' ὅποιος ὀνομάζεται του άργυρου Ικπότης
δέν έπρεπε κοψίματα ποτέ να υποφέρη
και μέσ 'στο δρόμο μάλιστα ήμέρα μεσημέρι.

Μακράν, και σύ, ὡ γλώσσα μου, πού λές χωρίς να παύης,
πού βρίσκεις πάντα κάτι τί και ὄλο κόβεις ράβεις.
Και σείς, ὡ δόντια, πού συχνά μου φέρνετε σεκλέτι,
σᾶς δίνω εις τον Μάμπανο και εις τον Κασσαβέτη.
Μακράν και σείς, μουστάκια μου και γένεια, δέν σᾶς θέλω...
σᾶς δίνω 'στούς μαρμπέρηδες, σᾶς δίνω 'στον Σεμέλο.

Μακράν, άχρεία κεφαλή, από του σώματός μου,
για σένα είμαι δυστυχής 'στο πέλαγος του κόσμου.

Ποτέ καλό δέν εμπορεί να βγῆ από κεφάλι
κι' ἄν βγῆ κανένα πού και πού χίλια κακά θα βγάλη
κι' ἄν την κασίδα βγάλωμε μονάχα και την ψώρα
θα αρῶ πῶς άλλο τίποτα δέν γέννησε ὡς τώρα.

Αυτό τό παληοκαύκαλο τί διάβολο τό θέλω;
αὐτό τό παληοκαύκαλο τί τό κρατῶ 'στούς ὤμους;
για ν' αγοράζω μοναχά πρὸς χάριν του καπέλο
και δεξιά κι' αριστερά να χαιρετῶ 'στούς δρόμους;
Γιά να τό λούζω κάποτε και για να τό κουρεύω
κι' ένῶ μου είναι περιττόν για τουτο να 'ξοδεύω;

Μακράν, άχρεία κεφαλή, από του σώματός μου,
για σένα είμαι δυστυχής 'στο πέλαγος του κόσμου.
Νά! πάρτε τό κεφάλι μου, σᾶς τό πετῶ 'στη μούρη,
ἄς μην εκπέμπη ὅπως πριν πνευματικᾶς ακτίνας,
ἄς γίνη οὐρητήριον, στρατιωτῶν παγοῦρι
κι' άγγελιον τι δυσώνυμον ὑπό συζύγων κλίνας.

"Ἄς γίνη ὅ,τι θέλετε... ἐγὼ τό αποβάλλω,
μὰ δότε μου, παρακαλῶ, ένα κεφάλι άλλο,
πού σκέψεις και συλλογισμούς και στίχους να μην κῶ
πού να μην πέρνη εξαφνα για κάθε τί φωτιά,
να έχω στόμα και φωνή ποτέ του να μη βγάνη,
τὰ μάτια να μη βλέπουνε, να μην άκοῦν ταυτιά.

Νά είναι τό κεφάλι μου ὡς είδος τι καπέλο,
να τό μεταχειρίζωμαι καθὼς και όταν θέλω,
να τό φορῶ για γούστο μου και πάλι να τό βγάζω
και τον καιρό μου να περνῶ και να διασκεδάζω.
Τέτοιο κεφάλι μπρούτζινο κι' αναισθητο τό θέλω,
ἀλλέως τουτο πού κρατῶ εις κόρακας τό στέλλω.

Μακράν, ὡ ξηροκέφαλον, από του σώματός μου,
για σένα είμαι δυστυχής 'στο πέλαγος του κόσμου.
Σέ δίνω εις τον Φιντικλή, σε δίνω 'στον Μακράκη
και τον Τελώνη προσκαλῶ και τον Ἀμραδάκη
να μου τό κάμουν τρίψαλα ὡς είδος κνημᾶ
και να τό φᾶνε ὕστερα 'στον φούρνο καλαμᾶ.

Ἐάν του Κ λ ἄ ρ κ ἐξάκλωναις ζητήτε κουβαρίστραις
για μηχανᾶς τῆς ραπτικῆς, κυρίαις και μοδίστραις,
ἀκούσατε την συμβουλήν του ταπεινού σας δούλου
και τρέξετε 'στον Πειραιᾶ 'στοῦ Ἰορδανοπούλου.
Και ὅποια πρώτη ἀπ' αὐταῖς τῆς κουβαρίστραις πάρη
αὐτή θα κάμη, καθὼς λέν, τον άνεμο κουβάρι.

Του Ῥωμηοῦ μας τό γραφεῖο — μέσα 'στο τυπογραφεῖο
του Σταυριανοῦ κατέβη — κι' από τοῦδε συνορεύει
με τῆς βρώμας των Χουτεῖων — μ' ένα κάποιο φαρμακείον,

Καφενέ των Ἐθ Φρονοῦντων — νύκτα ἡμέρα συζητοῦν
με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρζα — και μζα μάνδρα με γαῖτα